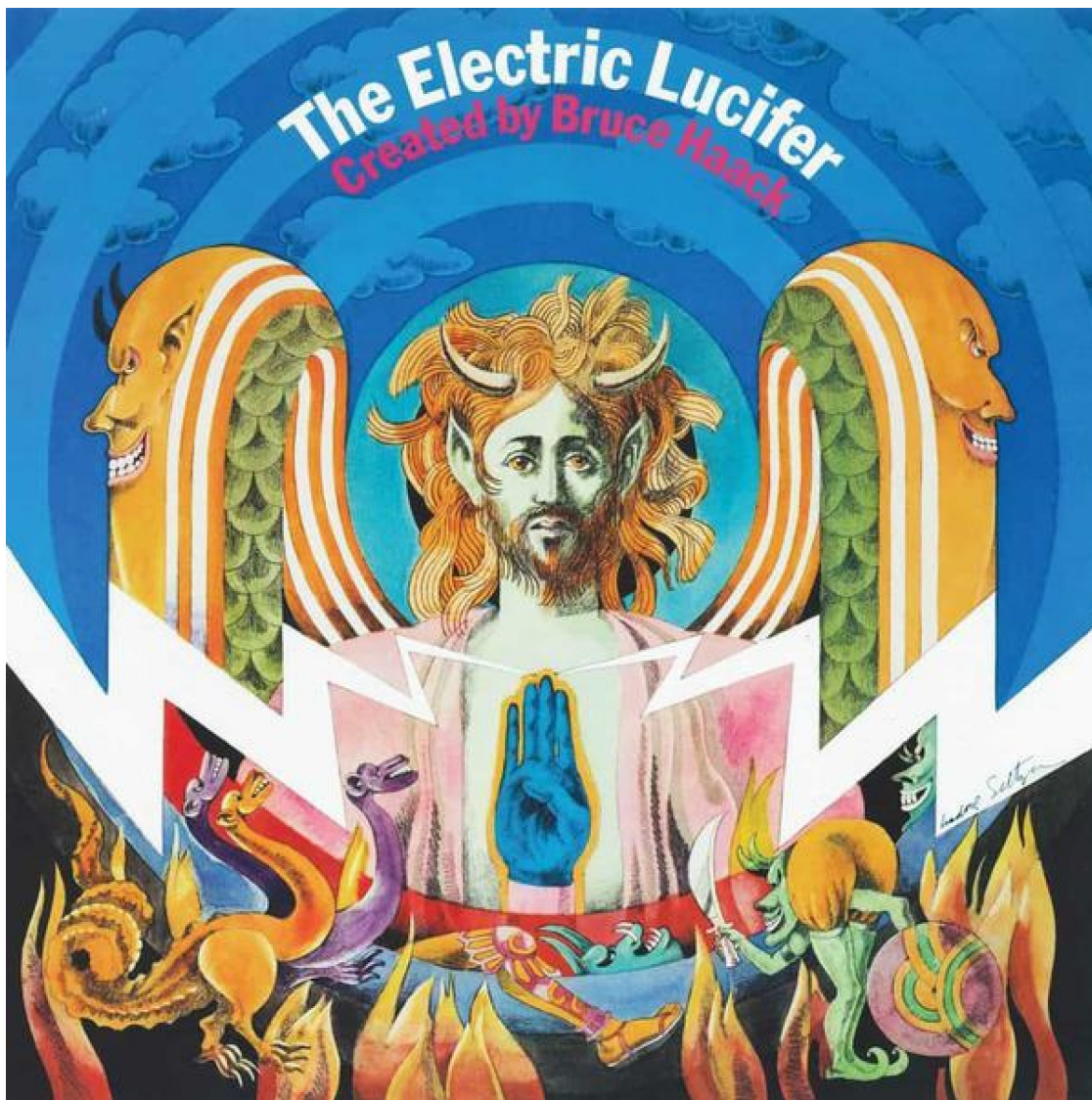

Les recomanacions culturals de Reusdigital.cat per al cap de setmana

La portada del disc «Electric Lucifer», de Bruce Haack, una de les nostres recomanacions per al cap de setmana | Cedida

Un cap de setmana més, la redacció de **Reusdigital.cat** us proposa una sèrie de recomanacions culturals per al vostre temps lliure del cap de setmana. Són sèries, pel·lícules, discos o llibres que ens han agradat i que volem compartir amb tots vosaltres.

Marc Busquets recomana la música de Bruce Haack

És un desconegut per al gran públic, però la seva trajectòria és clau per entendre que posar la tècnica al servei de la creació artística pot comportar l'exploració de nous camins. Canadenc de naixement, Bruce Haack (1931-1988) es va traslladar als Estats Units, quan era jove, per desenvolupar-se en el camp de la ciència. Amb habilitats per a la música, va decidir aplicar els seus experiments a la creació, tot donant com a resultat un més que peculiar so electrònic que va ser incomprensible a la seva època, i que ara molts altres reivindiquen. És també una de les figures més rellevants de l'anomenat lo-fi.

D'aquesta manera, i a partir d'eines domèstiques en molts casos, Haack va començar a enregistrar música. L'originalitat de la seva proposta i dels seus mètodes de treball va despertar l'interès de cèlebres programes televisius nord-americans dels anys 60, als quals el músic va assistir com a convidat per presentar els seus invents. Un d'aquests, el dermatron, era una mena de sintetitzador sensible al tacte i a la temperatura.

Aconseguida certa popularitat, va publicar alguns discos adreçats al públic infantil, tot considerant la seva proposta artística una mena de joc creatiu per a la canalla. El singular *The Way-Out Record For Children* (1968) n'és una bona mostra. Amb tot, i a la recerca de nous horitzons, Haack va gravar un disc que actualment és el seu principal testament sonor: *Electric Lucifer* (1970). Va tenir una continuació, ja l'any 1978. A banda, és també prou interessant *Haackula*, del mateix any, més fosc i provocador.

Alba Cartanyà proposa veure *Sis dies corrents*

Sis dies corrents és un llargmetratge de la directora Neus Ballús, que mostra el dia a dia de tres treballadors d'una empresa barcelonina de fontaneria i electricitat. Concretament, relata una setmana de la vida del Valero, el Moha i el Pep; persones molt diferents que convergeixen en una mateixa professió.

La proposta audiovisual s'organitza a través de sis capítols breus, que mostren diferents reparacions que han de fer i tot el que emergeix a partir d'aquestes tasques, així com la relació que s'estableix amb els clients i la dinàmica que es genera entre tots tres.

És un film divertit, proper i sobretot real; la clara evidència que no cal imaginar una història estrofolària, sinó que la quotidianitat de les nostres vides pot ser una bona protagonista.

Forma part de la cartellera del cinema Rambla de l'Art de Cambrils. Aquí teniu el tràiler:

Marià Arbonès us proposa escoltar el disc *Crashpad*, de Neuman

Aquest cap de setmana ens emplacem a Granada per parlar de Neuman, el grup creat per Paco Román a finals dels anys noranta i una de les formacions destacades del fenomen *indie* estatal. En realitat, va ser a Múrcia on va sorgir i on els seus integrants van desplegar bona part de la seva trajectòria, però des de fa uns anys el seu centre d'operacions és aquesta ciutat andalusa.

La música de Neuman està influïda pel pop-rock anglosaxó, amb melodies ?la majoria? extenses que adquireixen sempre més pes al tram final. Dels seus discos publicats us recomano el quart, anomenat *Crashpad* (Subterfuge, 2017), que inclou la cançó *Dizzy*, que us adjunto en el vídeo. L'àlbum consta de deu cançons, gestades quan el grup feia la gira de presentació del treball anterior, *IF*, gravat a l'estudi que Paco Román té a casa seva, a Granada.

Crashpad mostra totes les cares del grup, que en el moment en què es va publicar el disc era un trio, format per José Moreno a la bateria i Dani Molina als teclats, a més de Paco Román. Les cançons d'aquest disc no escatimen en arranjaments, instrumentacions ni emocions, i incorporen alguns instruments d'acompanyament, com el piano, que havia perdut protagonisme anteriorment.

Obre l'àlbum la cançó *Stones*, amb un to suau i melancòlic, i la segueixen *Gibberish*, que no surt d'aquest guió, i *Deleted Files*, un tall de gairebé dotze minuts en el qual deixen fluir les emocions. Aquest tema és un cúmul de diferents peces encadenades que va creixent al llarg dels minuts. Tot seguit, trobem la cançó *Crashpad*, un interludi delicat i acústic que dona pas a *All that matters*.

Després, ve un trio de cançons amb melodies més potents: en primer lloc, *Dizzy*, amb un to alegre i estival en què destaquen les guitarres lluminoses, sobretot amb més força a la segona part de la cançó. Manté la mateixa línia *Marsha*, un tema molt de power-pop pel so característic de les guitarres. Finalment, *Boystar*, una cançó influïda pels sons de Teenage Fanclub, completa aquesta tríada.

A *Quiet* el disc canvia de registre, ja que es tracta d'un tema emotiu dedicat a la mare de Paco Román, que en aquesta peça canta en espanyol. El tancament és per a *End*, amb guitarres més pesades i un cert to èpic que compta amb una explosió final de guitarres.

Quan va ser publicat, Paco Román va definir aquest treball com "el més il·lusionant".